

Za uboge ptičice!

Mrzla zima je bila zunaj, v izbi pa je bilo toplo in prijetno: Peč je čepela v kotu, lepo zakurjena, in gorak dih je puhtel od nje širom prostrane sobe. Stric Gregor je hodil z dolgimi, odmerjenimi koraki od oken do duri, od duri do mize, in je venomer hripavo kašljal. Star in slaboten je že bil stric Gregor, upognjen, v dve gubi sključen, visoko, neprijetno, smešno grbo zadaj na hrbtu. Oziral se je skozi okna na snežena polja za vasjo in je zmajeval samprisebi neverjetno z glavo. Pri peči na klopi je pa sedel oče Tomaž, kosmato kučmo na glavi, zavit v debel zimski kožuh. V rokah je imel vse polno bekovih šibic in močnih prožnih viter. Delal in pletel je koše in okrogle cajne za repo in za kisko zelje, za regrat in za sočivje. Tudi oče je pokašljeval, dušila ga je naduha... In še nekdo je bil v izbi — nekdo, ki ga ne smem izpustiti: Mali rdečelični, kodrolasi Janezek je bil to! Tam je čepel, tam na toplem zapečku in je jedel potico. Bilo je par dni po Svečnici. Bil pa je vesel, živahen in poreden! Živo je zrl dol z zapečka na strica Gregorja in na njegovo visokovzbocklo grbo na hrbtu.

Oče Tomaž je nanagloma vstal in se je okrenil.

»Hej, Gregor, ali greva jutri na Magolnik po tiste hlode? ... Prav prijetna pot bo? ... Zamrznjeno je vse in zasneženo; hlodi bodo šli sami v dolino...«

Zakašljal je in je pljunil v stran. Stric Gregor je pa pomislil.

»Res, pogodil si jo, Tomaž! Kolikor nas je Zbancev tu v Svibnu, izmed vseh je tvoja glava najbolj modra... Kar jutri po hlode!«

»Po hlode na Magolnik, Gregor! Jaz grem, ti greš — kdo pojde še z nama? ... Še Janezek naj gre, da nama ne bo dolgčas!«

»Naj gre, Tomaž! Toda v cunje ga bo treba zaviti, sicer ga bo zeblo. Toliko jaz rečem. Toda tvoja glava, tvoj svet.«

Silno je bilo povšeč Janezku, ko je čul, da pojde tudi on drugi dan na Magolnik z očetom in s stricem.

Komaj, da se je zmračilo, je že šel spat in si je potegnil odejo preko glave. Spal je tako odet do jutra in težko je sopel in dihal naporno, kakor sključen starec . . .

Potem se je pa zdanilo in stric Gregor je že ropotal s podkovanimi škornji po izbi. Semtertja je hodil, pljuval v tla, pa srepo in ostro je gledal skozi okna. Grba na hrbtu, že itak zelo visoka in zelo smešna, se je zdela, pokrita in odeta z ogromno suknjo, še bolj visoka in še bolj smešna. V izbo je stopil tudi oče in končno še Janezek.

Šli so takoj po zajtrku na Magolnik. Ko so bili na vrhu hriba in sta pričela oče in stric Gregor z delom, je stopil Janezek v gozd. Tam je sedel na štor. Gledal je naokoli . . . Po nagnitem bukovem listju na tleh je skakljal in čivkal č r n í k o s. Majhen in lačen je bil, revček! Brskal in iskal si je hrane. Capljal je smešno in nerodno mimo grmičevja. — — Z drevesa doli je pa prifrčala siva penica, priletela sta strnad in ščinkovec z veje in sta brzela po tleh: penica spredaj, s svojim porednim repkom, strnad in ščinkovec pa zadaj. Čivkalo in šumelo je po listju — šlo je mimo Janezkovih oči naprej. — — Vse to je opazoval mali Janezek in ni bil vesel v svojem otroškem srcu.

Ko so bili pa zopet doma in je hodil stric Gregor z dolgimi koraki po izbi, je delal Janezek pri mizi leseno hišico. Rezljal in zbijal je toliko časa, dokler ni bila hišica narejena. Lična je bila ta hišica; nizko strehico je imela. Janezek je pokazal hišico stricu Gregorju.

»Čemu ti pa bo?« ga je vprašal stric.

»Za uboge ptičice bo!« je odgovoril Janezek.

Nesel je še tisti večer hišico vun in jo je pritrdil na kol kraj hruške za hišo. Ker je bila hišica kar preobložena z drobtinami, je prišlo takoj naslednje jutro lepo število ubogih ptičic, da so si potolažile glad . . . Tako je skrbel Janezek za ptičice. Kdor je usmiljenega srca do ubogih stvari božjih, je božji prijatelj.

Cvetinmirski.

